

РЕШЕНИЕ

№ 4207

гр. София, 07.02.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 06.12.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Ралица Романова

ЧЛЕНОВЕ: Георги Терзиев

Пенка Велинова

при участието на секретаря Валентина Христова и при участието на прокурора Цветослав Вергов, като разглежда дело номер **10121** по описа за **2024** година докладвано от съдия Георги Терзиев, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от АПК, вр. чл. 63в от ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба от Началник група при ОПП – СДВР, чрез гл. Юрисконсулт В. П. срещу Решение № 3053 от 27.06.2024 г. на Софийски районен съд /СРС/, Наказателно отделение (НО), 109 състав, по НАХД № 2731/2024 г. С решението съдът е отменил Наказателно постановление /НП/ № 23-4332-032373/ 08.01.2024 г., издадено от Г. В. Б., на длъжност Началник група в отдел Пътна полиция към СДВР, с което на основание чл. 53 от ЗАНН и чл. 177, ал. 1, т. 1 от ЗДВП, за нарушение на чл. 150а, ал. 1 от ЗДВП, на П. П. Х., с ЕГН [ЕГН], е наложено административно наказание „глоба” в размер на 300 лв.

В жалбата се навеждат доводи за неправилно приложение на материалния закон и допуснати нарушения на процесуалния закон – касационни основания по чл. 348, ал. 1, т.1 и т.2 НПК, поради което се иска неговата отмяна. Счита, че са представени доказателства от АНО, които да обосновават извод за извършено нарушение на чл. 150а, ал. 1 от ЗДВП. Излага аргументи, че е налице хипотезата на чл. 172, ал.6 от ЗДВП и с наложената ПАМ СУМПС е временно отнето по административен ред и в този

смисъл П. П. Х. към момента на извършване на деянието е лишен от право да управлява МПС по административен ред. Моли решението на СРС да бъде отменено и процесното НП да бъде потвърдено, претендира юрисконсултско възнаграждение, прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

В съдебно заседание касаторът, чрез юрисконсулт С. М. поддържа жалбата, излага съображения за незаконосъобразност на процесното решение на СРС. Претендира юрисконсултско възнаграждение, прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

Ответникът по касация, редовно призован, не се явява и не се представлява.

СГП изразява становище за основателност на жалбата и моли съда да отмени решението на СРС.

Административен съд София – град, VII касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира следното:

Касационната жалба се явява допустима, като подадена в срок и от надлежна страна. Разгледана по същество жалбата е основателна.

В атакуваното решение първоинстанционният съд е установил фактическата обстановка във връзка с извършеното нарушение въз основа и след анализ на събраните по делото писмени и гласни доказателства. Установил е, че на 21.05.2023 г. полицейски служители към 05 РУ - СДВР старши полицаи Д. Г. и старши полицаи В. Б., в [населено място], на [улица]и [улица], спрели за проверка лек автомобил „Шкода О.“ с регистрационен номер СВ 0983 ТС. Автомобилът бил управляван от П. П. Х.. След справка, служителите на реда установили, че водачът е с временно отнето СУМПС със ЗППАМ № 23-4332-002162/07.05.2023 г., която му е връчена.

За констатираното нарушение бил съставен АУАН въз основа на който е издадено процесното Наказателно постановление.

От правна страна съдът е приел за безспорно установено, че не е осъществен състава на чл. 150а, ал. 1 от ЗДвП. При реализиране на административно-наказателната отговорност били налице нарушения на процесуалните правила, които водят до опорочаване на производството по налагане на административно наказание.

За да стигне до този извод СРС приел, че това е така, защото в случая не е била влязла в сила заповедта за налагане на принудителната административна мярка и следователно нарушението не се явява извършено от обективна страна. Приел е, че макар и разпоредбите на ЗДвП да предвиждат, че подадената жалба не спира изпълнението на наложената административна мярка, до влизането в сила на заповедта за налагането ѝ, липсват основания за ангажиране на отговорност на лицето до окончателното ѝ стабилизиране.

Първоинстанционният съд е наложил извода, че нарушението не е извършено и от

субективна страна, тъй като интелектуалният момент включва съзнаване от страна на дееца на всички елементи от обективната страна на състава на престъплението - това, че му е наложена принудителна административна мярка за временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство, с ясно съзнание за срока на действие на същата, но въпреки това и в този срок управлява МПС.

Съгласно чл. 218, ал.1 АПК вр. чл.63, ал.1, изр.2 ЗАНН предмет на касационна проверка са само посочените в жалбата пороци на решението по чл. 63, ал.1, изр.1 ЗАНН на първоинстанционния съд. Съдът в случая не констатира извършени нарушения, касаещи валидността и допустимостта на оспорваното решение, за които следи служебно.

От друга страна настоящата касационна инстанция намира, че решението е неправилно, тъй като първоинстанционният съд неправилно е приложил материалния закон.

При съставянето на акта и издаване на НП са спазени предвидените форми и производство. Административнонаказващият орган е приложил правилно материалния закон. От доказателствата по делото безспорно се установява, че след извършена проверка било установено, че водачът П. П. Х. е лишен от право да управлява моторно превозно средство по административен ред.

Правната квалификация на нарушението по чл. 150а, ал.1 е точна, а нарушителят е разбрал изцяло за какво нарушение му е била наложена глоба. Според цитираната разпоредба, в приложимата ѝ редакция, за да управлява моторно превозно средство, водачът трябва да притежава свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното от него моторно превозно средство, да не е лишен от право да управлява моторно превозно средство по съдебен или административен ред, както и свидетелството му за управление да е в срок на валидност, да не е временно отнето по реда на чл. 171, т. 1 или 4 или по реда на чл. 69а от Наказателно-процесуалния кодекс и да не е обявено за невалидно, тъй като е изгубено, откраднато или повредено. Според АУАН водачът е управлявал МПС без СУМПС и при проверка се е установило, че водачът управлява МПС след като му е отнето СУМПС по административен ред, на основание наложена ЗПАМ № 23-4332-002162/07.05.2023г., като му е отнет и КТ. С НП е уточнено, че е лишен от право по съдебен или административен ред, но този факт не е от категорията новонастъпил или новооткрит за него, тъй като му е бил известен при съставяне на акта, като той е съзнавал обстоятелството, че временно му е отнето СУМПС до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 18 месеца на 07.05.2023г.

Наложената ПАМ със ЗПАМ № 23-4332-002162/07.05.2023г., е по чл.171 ал.1 т.1 б.„б“ от ЗДвП.

Съгласно чл.171 ал.1 т.1 б.„б“ от ЗДвП /в приложимата му редакция/ за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилагат следните принудителни административни мерки: временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно

средство на водач, който управлява моторно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда, установена с медицинско и химическо лабораторно изследване или с изследване с доказателствен анализатор, или с друго техническо средство, определящо съдържанието на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух, или след употреба на наркотични вещества или техни аналози, установена с медицинско и химико-токсикологично лабораторно изследване или с тест, както и който откаже да бъде проверен с техническо средство или с тест, изследван с доказателствен анализатор или да даде биологични проби за химическо изследване и/или химико-токсикологично лабораторно изследване – до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца; при наличие на изследване от кръвна проба или изследване с доказателствен анализатор по реда на чл. 174, ал. 4 установените стойности са определящи.

П. на посочената разпоредба е императивно и при наличие на визираните предпоставки, в условията на обвързана компетентност административният орган налага предвидената по закон ПАМ, с цел осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения.

Целта на конкретната ПАМ е да осигури безопасността на движението по пътищата и да се преустановяват административните нарушения. ПАМ не е санкция и тежестта на ПАМ не може да се съобразява с тежестта на нарушението, затова и законодателят е предвидил, че тя се прилага под прекратителното условие „до решаване на въпроса за отговорността“ на водача на МПС, но за не повече от 18 месеца, в случай, че произнасянето във връзка с отговорността по същество продължи повече от 18 месеца. Ако НП бъде отменено с влязло в сила съдебно решение преди изтичането на 18 месеца, то и ПАМ ще отпадне автоматично, поради настъпване на прекратителното условие, свързано с действието ѝ.

Оспорването на съответната заповед за прилагане на принудителна административна мярка – временно отнемане на СУМПС не спира действието на заповедта, а свидетелството се отнема по административен ред реално, до решаване на въпроса за отговорността.

Нещо повече, служебно известно е на съда, че процесната ПАМ, както и други ПАМ наложени на П. П. Х. за управление на МПС след употреба на алкохол /с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда/, са потвърдени от съда, съответно с Решение № 8045/23г. по адм. дело 5492/2023 година, с Решение № 85/04.01.2024г. по адм. дело № 7322/2023 година и Решение № 1127/20.02.2024г. по адм.дело № 10915/2023 година.

Ето защо, като е отменил Наказателно постановление /НП/ № 23-4332-032373/ 08.01.2024 г., издадено от Г. В. Б., на длъжност Началник група в отдел Пътна полиция към СДВР за нарушението по чл. 150а, ал. 1 от ЗДвП, районният съд е постановил неправилен съдебен акт, който следва да бъде отменен, а постановлението потвърдено.

При този изход на делото и на основание чл. 63д, ал. 1 и 4 ЗАНН основателна е претенцията на жалбоподателя за присъждане на юрисконсултско възнаграждение за

двете инстанции в размер общо на 160 лева или по 80 лв. за всяка инстанция, определено на основание чл. 37 от Закона за правната помощ /ЗПП/ във вр. с чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ и съобразено с фактическата и правна сложност на спора.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2 АПК във връзка с чл. 63в ЗАНН, Административен съд София – град, VII касационен състав,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ Решение № 3053 от 27.06.2024 г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 109 състав, по НАХД № 2731/2024 г.

ПОТВЪРЖДАВА изцяло Наказателно постановление /НП/ № 23-4332-032373/ 08.01.2024 г., издадено от Г. В. Б., на длъжност Началник група в отдел Пътна полиция към СДВР, с което на основание чл. 53 от ЗАНН и чл. 177, ал. 1, т. 1 от ЗДВП, за нарушение на чл. 150а, ал. 1 от ЗДвП, на П. П. Х., с ЕГН [ЕГН], е наложено административно наказание „глоба” в размер на 300 лв.

ОСЪЖДА П. П. Х., с ЕГН [ЕГН] да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи сумата от 160 /сто и шестдесет/ лева, представляваща разноски по делото за юрисконсултско възнаграждение пред СРС и АССГ.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.